

ROSE

Karen

OVER DE
SCHREEF

THRILLER

ROSE

Karen

Over de schreef

De Fontein

Eerste druk mei 2015

Oorspronkelijke titel *Watch Your Back*

Oorspronkelijke uitgever Signet, een imprint van New American Library, onderdeel van Penguin Group (USA) LLC, New York

Copyright © 2014 by Karen Rose Hafer

Copyright © 2015 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hans Verbeek

Omslag Studio Jan de Boer, Amsterdam

Omslagfoto Plainpicture/Ute Klaphake

Opmaak binnenwerk Text & Image, Eexterveen

ISBN 978 90 261 3695 5

ISBN e-book 978 90 261 3696 2

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

www.karenrosebooks.com

Alle personen en gebeurtenissen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Acht jaar eerder, Baltimore, Maryland, woensdag 15 maart, 17.45 uur

Ik kan het niet. Ik kan dit niet.

De woorden raasden door John Hudsons hoofd en overstemden de piepjes van de kassa voor in de buurtwinkel. De klant aan de toonbank rekende haar aankopen af, zich absoluut niet bewust van het feit dat de man die bij de motorolie stond een meedogenloze moordenaar was.

Maar ik ben geen moordenaar. Nog niet.

Maar straks wel. In minder dan vijf minuten ben je dat wel. De wanhoop greep hem bij de keel en deed zijn maag omdraaien. Zijn hart ging veel te hard en te snel tekeer. *Ik kan het niet. Lieve God, help me, ik kan dit niet.*

Je zult wel moeten. De kleine lettertjes op de achterkant van de fles motorolie die hij zogenaamd stond te bestuderen werden wazig toen zijn ogen zich vulden met hete tranen. Hij wist wat hem te doen stond.

John zette met trillende handen de fles terug in het schap. Hij deed zijn ogen dicht en voelde zijn tranen branden op zijn door de wind gesprongen wangen. Hij wreef met zijn knokkel onder zijn ogen en de wol van zijn handschoen schraapte zijn huid. Hij pakte blindelings een andere fles, zich bewust van het feit dat de seconden wegtikten. Zich bewust van het risico, van de prijs die hij moest betalen als hij doorzette. En als hij dat niet deed.

Het sms'je was die ochtend binnengekomen. Het was een bericht zonder woorden. Die waren ook niet nodig geweest. De foto die was bijgevoegd zei meer dan genoeg.

Sam. Mijn jongen.

Je kon zijn zoon geen jongen meer noemen. Dat wist John wel. Zijn zoon was met tweeëntwintig jaar een man. Maar John wist ook dat hij de mooiste jaren van het leven van zijn zoon had gemist, omdat hij zich niet veel meer uit die tijd kon herinneren. Hij was te druk ge-

weest met snuiven en spuiten, met het volstoppen van zijn lichaam met spul waar hij niet meer zonder kon. Zelfs nu, op dit moment, was hij stoned. Net niet te erg, zodat hij nog een beetje kon functioneren, maar ook niet genoeg om de afschuw over wat hij op het punt stond te doen te onderdrukken.

Zijn verslaving had hem al heel wat keren bijna het leven gekost, te veel keren om nog te kunnen tellen. Het had hem ertoe gedreven zijn vrouw in blinde razernij in elkaar te slaan en haar bijna te vermoorden. Nu kon het Sam zijn leven kosten.

Zijn zoon had zich losgemaakt van de buurt waar ze woonden, had ervoor gezorgd dat hij clean bleef. Op het rechte pad. Sam had een toekomst. Of die zou hij hebben als John deed wat er van hem verwacht werd.

God. Hoe krijg ik het voor elkaar? Met trillende vingers klapte John zijn mobiele telefoon open en zocht de foto die hem die dag was toegestuurd – zijn zoon vastgebonden, bewusteloos met een dun straaltje bloed dat uit zijn mond liep. Vastgebonden op een stoel, zijn hoofd opzij gezakt. Een gehandschoende hand drukte de loop van een pistool tegen zijn hoofd.

Hoe kan ik me hiertoe zetten? Hoe kan ik het níét doen?

De opdracht was aanvankelijk gisterochtend per sms gekomen van een telefoonnummer dat John had gehoopt nooit meer op zijn scherm te zullen zien. Hij had een wanhopig pact met de duivel gesloten en nu was het tijd voor de afrekening. Zijn doelwit was bekendgemaakt en de tijd en de plaats waren vastgesteld.

Het doelwit kwam elke avond op weg van zijn werk naar huis naar deze winkel. John hoefde alleen maar te komen. Het karwei klaren. Het eruit laten zien of het toeval was. Verkeerde plek, verkeerde moment.

Maar hij was gisteren niet in staat geweest het te doen. Hij was niet in staat geweest zichzelf te dwingen de winkel binnen te gaan. Was niet in staat geweest de trekker over te halen.

Dus was de inzet verhoogd en de tweede sms verstuurd, dit keer met een foto. En Sam was de pion. *Jongen. Het spijt me. Het spijt me zo.*

John hoorde het zachte gepiep van de deur toen die openging. *Laat hij het alsjeblieft niet zijn. Laat hem alsjeblieft vandaag niet langskomen. Alsjeblieft.*

Maar als hij het niet is, dan kun je hem niet doden. En dan sterft Sam.

‘Hoi Paul.’ De begroeting kwam van de caissière, een Afro-Amerikaanse vrouw van in de vijftig die verschillende van haar klanten bij naam kende. ‘Wat gebeurt er allemaal in het heilige der heiligen?’

De moed zonk John in de schoenen. *Het is hem. Doe wat je moet doen.*

‘Het ouwe liedje,’ antwoordde Paul en er klonk een vermoedheid door in zijn stem die Johns taak nog moeilijker leek te maken. ‘De politie smijt ze in de bak en wij doen ons best om de sleutel weg te gooien. Maar meestal staan ze in no time weer op straat.’

‘Verrekte advocaten,’ mopperde de caissière. ‘Ook het ouwe liedje wat betreft de cijfers?’

‘Mijn moeder is een gewoontedier.’ Paul klonk een beetje treurig.

‘Het is lief van je dat je elke dag haar lottoformulier komt halen, Paul.’

‘Ach, ze vindt het leuk. Zo veel pleziertjes heeft ze niet.’

Doe het nou! Voor je hem te aardig gaat vinden.

Hij schuifelde naar het einde van het gangpad, dichterbij naar de kassa toe. Hij deed net of hij zijn hoofd wilde krabben, pakte de rand van de bivakmuts die hij onder zijn baseballpet van de Orioles had verstopt en trok die over zijn gezicht. Het had erger kunnen zijn. Zij drieën waren de enigen in de winkel. Als hij een heleboel getuigen uit de weg had moeten ruimen... dat zou een stuk erger zijn geweest.

‘Dat is dan tien dollar,’ zei de caissière. ‘Hoe gaat het met je vrouw, Paul? Verloopt de zwangerschap naar wens?’

Zijn vrouw is in verwachting. Doe het niet. In hemelsnaam, doe het niet.

John negeerde het gegil in zijn hoofd en draaide zich met een ruk om terwijl hij zijn wapen tevoorschijn haalde.

‘Blijf allemaal staan,’ gromde hij. ‘Hou je handen waar ik ze kan zien.’

De caissière verstijfde en Johns doelwit werd bleek. Zijn handen gingen met de palmen naar voren de hoogte in. ‘Geef hem wat hij hebben wil, Lilah.’ Paul klonk rustig. ‘Er is niets in deze winkel wat je leven waard is.’

‘Wat wil je?’ fluisterde de caissière.

Niet dit. Dit wil ik niet.

Doe het. Anders gaat Sam eraan. Daar twijfelde John geen seconde

aan. De foto die hem was gestuurd flitste door zijn hoofd. De gehandschoende hand die het pistool tegen het hoofd van zijn zoon gedrukt hield, had eerder vermoord. Hij zou Sam ombrengen.

Doe het.

John richtte zijn wapen met bevende hand op de borst van Paul en haalde de trekker over. Lilah gilte toen de man in elkaar zakte. John zag vanuit zijn ooghoeken een beweging. Lilah had een pistool onder de toonbank vandaan gehaald. John klemde zijn kaken op elkaar en haalde voor de tweede keer de trekker over. Lilah zakte op de toonbank ineen en er vormde zich een plas bloed rond het gat dat hij zojuist in haar schedel had gemaakt.

Het is volbracht. Hij voelde een golf van misselijkheid opkomen. *Weg hier, voor je alles onderkotst.*

Hij deed een stap in de richting van de deur, maar bleef toen verbijsterd staan. Paul worstelde om overeind te komen. Er zat geen bloed op het witte overhemd van de man. Wel gaten, maar geen bloed. Toen begreep John het. De man droeg een kogelwerend vest.

Wel godverdomme. John hief zijn wapen en mikte op het voorhoofd van de man.

Het schrille gepiep van de deur die openging deed hem naar links kijken.

‘Papa!’

O verdomme. Een jochie. De duivel had met geen woord over een kind gerept.

Godverdomme. Wat nu? Wat moet ik nu doen?

Wat er vervolgens gebeurde, gebeurde snel. Te snel. Paul dook op John af en graaide naar het pistool. Ze worstelden en John probeerde de hand van de man af te weren.

Als ik maar kan schieten. Gewoon, één schot. Hij mikte op de arm van zijn doelwit om hem van zich af te schudden, toen het jongetje met gebalde vuisten in de aanval ging terwijl hij gilte: ‘Papa!’

John vuurde en Paul gilte het uit van de pijn. En het kind zweeg.

John en Paul keken vol afschuw naar de jongen, die als een bloederig hoopje op de grond lag. De kogel was dwars door Pauls arm gegaan en had de jongen geraakt. In zijn borst. Het kind ademde niet.

Nee. Hij gaat dood. Ik heb een kleine jongen vermoord. O mijn god. Nee. Nee. ‘Nee,’ stootte hij uit.

Paul liet zich op de vloer vallen en beschermde het jongetje met

zijn lichaam. 'Donder op hier,' snauwde hij. Hij voelde naar een hartslag terwijl hij met trillende handen wanhopig het bloeden probeerde te stelpen. 'Paulie,' riep hij. 'Paulie, ik ben het, papa. Ik ben hier. Ik zal voor je zorgen. Het komt allemaal goed. Je moet gewoon... Blijf naar me luisteren, jongen. Luister naar mijn stem. Het komt allemaal weer goed.'

John had al een stap naar voren gedaan voor het tot hem doordrong. Hij wilde helpen. De jongen redden.

Verdriet en woede deden Paul opnieuw op zijn knieën overeind komen om te proberen het wapen uit Johns handen te slaan terwijl hij zijn zoon bleef beschermen. 'Vuile klootzak. Donder op bij mijn zoon vandaan.'

Sam. John moest het karwei afmaken, anders zouden allebei hun zoons voor niets sterven. Hij dwong zijn hand niet te trillen, hief zijn pistool en richtte het op Pauls hoofd. En haalde de trekker over. De man viel op de grond, over het lichaam van zijn zoon heen.

'Het spijt me. God, het spijt me.' John wankelde naar buiten, wist zijn auto te bereiken en slaagde erin het sleutelkje in het contact te wurmen. Vervolgens stootte hij het parkeerterrein af. Terwijl hij dat deed kon hij de politiesirenes al horen.

Hij moest zien weg te komen. Hij moest verslag uitbrengen om Sam terug te krijgen. Daarna... maakte het niet meer uit. Als de politie hem te pakken kreeg... Het kon hem niet schelen. Hij moest alleen Sam in veiligheid zien te brengen. Hij verliet de hoofdweg en nam de achterafweggetjes die hij zo goed kende. Hij deed alles op de automatische piloot.

Hij was... verdoofd. *Ik heb die vrouw vermoord. Ik heb die man vermoord. Ik heb dat kleine jongetje vermoord.*

Ik heb een kind vermoord. Een kind. Vermoord.

Zijn keel werd dichtgesnoerd. Hij kon geen adem krijgen. Hij had zijn eigen zoon gered. En die van iemand anders gedood. Sam zou het niet goedkeuren. Sam zou nog meer de pest aan hem krijgen dan hij al had. Zijn zoon had heel strikte opvattingen wat goed en kwaad betrof. Recht en onrecht. Sam zou niet hebben toegestaan dat zijn vader moordde om zijn leven te redden.

Daarom mag hij het nooit te weten komen. Ik zal het hem nooit vertellen.

Hij kwam bij de plek waar Sam aan hem uitgeleverd zou worden.

John stapte uit zijn auto en liet zich kokhalzend op handen en knieën vallen. Zo bleef hij zitten en zoog de ene na de andere ademteug binnen. Niet één voelde schoon aan. Niet één voelde goed. Niet één was... voldoende. Hij stikte. Hij haalde wel adem, maar er kwam niet genoeg lucht in zijn longen.

Ik heb een kind vermoord. Een onschuldig kind. Daar zal ik voor boeten. Maar eerst moet ik Sam terug hebben. Daarna...

‘Geef ik mezelf aan,’ fluisterde hij hees. Maar terwijl hij de woorden uitsprak wist hij al dat hij dat niet zou doen. Hij had al twee keer in de gevangenis gezeten. Hij kon niet terug. Hij wist dat hij het beschamende geheim van wat hij zojuist had gedaan zou meenemen in het graf.

Hij duwde zichzelf overeind en wankelde naar zijn auto. Hij schoof achter het stuur. Met trillende handen verstuurde hij een sms’je.

Voor elkaar. Ik wil mijn zoon terug. Levend. Nu. Anders lap ik je er zo snel bij dat je niet weet wat je overkomt. Hij drukte op VERZENDEN, stak de telefoon in zijn zak, leunde achterover en sloot zijn ogen.

Een paar seconden later hoorde hij het bekende zoemende geluid. Een telefoon waarop een bericht binnenkwam. Maar hij had niets gevoeld in zijn zak. Hij maakte aanstalten om rechtop te gaan zitten, toen hij een geluid hoorde dat nog bekender klonk. De haan van een pistool die gespannen wordt.

Hij keek op. Zag het gezicht in de achteruitkijkspiegel. De duivel zelf. De man met wie hij een jaar eerder een deal had gesloten.

Ik had me moeten laten veroordelen voor die drugszaak. Ik had gewoon de gevangenis in moeten gaan.

Dat zou zijn derde veroordeling zijn geweest. Drie slag. Dan zou hij voor jaren gescheiden zijn geweest van Sam. *Dat lijkt er nu toch wel van te komen. Voor eeuwig.*

Want de duivel zelf hield het pistool tegen Johns hoofd. Hij was te moe om zich te verzetten.

‘Ik heb gedaan wat je hebt gezegd,’ fluisterde John. ‘Ik heb precies gedaan wat je hebt gezegd.’

‘Dat weet ik en dat waardeer ik.’

‘Hoe zit het met mijn zoon?’

‘Die zal worden vrijgelaten. Hij zal zich niets herinneren van wat hij heeft doorgemaakt.’

‘Mooi.’ Het lag op het puntje van zijn tong om ‘Dank je’ te zeggen,

maar hij wist zich in te houden. Er was niets om hem voor te bedanken. Een vrouw, een man en een kind waren dood. Hij zou de trekker nooit hebben overgehaald als de duivel hem niet had gedwongen.

Het kwam door de duivel. Hij lachte hardop en het geluid klonk hysterisch in zijn eigen oren. Het laatste wat hij zag was de duivel in zijn spiegel die zijn hoofd schudde.